

Bijlage I uitvoering toezeggingen op het terrein van de financiële markten najaar 2018

Nr.	Betreft	Vindplaats	Reactie
1.	De minister gaat kijken naar de bevoegdheden van DNB inzake dividenduitkeringen van financiële instellingen, waarbij is aangegeven dat een vvgb-plicht te ver gaat.	Algemene Financiële Beschouwingen d.d. 5 oktober 2016 (Handelingen II 2016/17, nr. 8, item 7, pg. 27)	De voormalig minister van Financiën heeft in 2016 toegezegd in overleg te treden over het verzoek van DNB tot uitbreiding van de bevoegdheden ten aanzien van dividenduitkeringen door financiële ondernemingen, in het bijzonder banken. DNB verzocht meer in het bijzonder om een voorgenomen dividenduitkering te onderwerpen aan een door DNB af te geven verklaring van geen bezwaar (vvgb). Door middel van een dergelijke vvgb zou DNB vanuit een prudentieel oogpunt de wenselijkheid van een dergelijke uitkering kunnen beoordelen en daaraan vooraf in bepaalde gevallen toestemming kunnen onthouden. Nadere analyse heeft uitgewezen dat een vvgb-plicht voor dividenduitkeringen op gespannen voet staat met de regels uit de richtlijn en verordening kapitaalvereisten (CRDIV en CRR). Kort gezegd bieden deze richtlijn en verordening voor een dergelijke vvgb-plicht geen ruimte. In overleg met DNB is besloten af te zien van een dergelijke uitbreiding van de bevoegdheden. Het voorgaande doet vanzelfsprekend niet af aan de meer algemene bevoegdheden van DNB om toe te zien op de naleving van de kapitaalseisen door banken. DNB beschikt in dat verband over de bevoegdheden om in te grijpen bij een (voorgenomen) dividenduitkering die tot gevolg heeft dat een bank die kapitaalseisen zal onderschrijden.
2.	De minister gaat in gesprek met DNB over een format voor de informatie die moet worden opgevraagd in het cliëntenonderzoek.	Plenaire behandeling van Implementatiewet AMLD 4 d.d. 21 februari 2018 (Handelingen II, TK 2017/2018, nr. 55, item 23).	Op grond van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme (Wwft) dienen Wwft-instellingen, zoals banken, andere financiële ondernemingen en diverse aangewezen beroepsgroepen, cliëntenonderzoek te verrichten om te voorkomen dat hun dienstverlening wordt gebruikt voor witwassen of terrorismefinanciering. Er is met DNB gesproken over een door DNB op te stellen format dat door Wwft-instellingen gebruikt zou kunnen worden bij het opvragen van informatie in het kader van het cliëntenonderzoek. In overleg met DNB is tot de conclusie gekomen dat een dergelijk uniform, vooraf vastgesteld format niet ter beschikking kan worden gesteld aan Wwft-instellingen. De Wwft verplicht instellingen om cliëntenonderzoek te verrichten en dit op een risicogebaseerde wijze vorm te geven. Die risicogebaseerde benadering vloeit voort uit aanbevelingen van de Financial Action Task Force (FATF) en de Europese vierde anti-witwasrichtlijn. De instelling moet op basis hiervan op de hoogte zijn van technieken van witwassen en financieren van terrorisme, actuele ontwikkelingen alsmede risico indicatoren, en die kennis verwerken in beleid en risicogebaseerde procedures en maatregelen. Een vooraf vastgesteld format voor het cliëntenonderzoek is niet in lijn met die benadering. Instellingen dienen hun cliëntenonderzoek af te stemmen op de risicogevoeligheid voor witwassen of financiering van terrorisme van het type cliënt, zakelijke relatie, product of transactie. Op basis van de risicogevoeligheid dient een instelling te bepalen hoe verstrekkend de maatregelen zijn die deze instelling moet nemen in het kader van het cliëntenonderzoek. Dit alles stelt de eigen verantwoordelijkheid van de instelling voorop. DNB zal, net als de overige Wwft-toezichthouders en de Rijksoverheid, een leidraad ter beschikking stelt aan Wwft-instellingen waarmee die instellingen handvatten worden geboden bij de naleving van hun verplichtingen uit de Wwft. Ook enkele branche- of beroepsorganisaties hebben in dit kader richtsnoeren opgesteld en geven hierover voorlichting.

3.	De minister kijkt nog een keer of na te gaan is hoe de verdeling eruitziet van kosten van het financieel toezicht tussen kleine en grote ondernemingen.	Plenaire behandeling van de Wet bekostiging financieel toezicht 2019 d.d. 6 juni 2018 (Handelingen II, 2017/18, nr. 90, item 12).	Gezien de snelle ontwikkelingen binnen de financiële sector, de grote veranderingen binnen de populatie financiële instellingen en de verscheidenheid aan instellingen is het zeer lastig een duidelijk overzicht te geven van de verdeling van kosten van het financieel toezicht tussen kleine en grote ondernemingen. Desondanks wordt proportionaliteit in de verdeling van toezichtkosten van groot belang geacht. De afgelopen jaren is daarom goed gekeken naar de tarieven van het toezicht met als doel de lasten voor kleine spelers proportioneel te laten zijn. De tarieven voor het financieel toezicht worden door een zogenaamde staffelstructuur verdeeld tussen de instellingen. De relatief hogere kosten voor kleine spelers zijn de afgelopen jaren minder geworden door het verlagen van de vaste tarieven. Dit omdat de bedragen uit de eerste staffel voor kleine instellingen vaak een relatief zware last bleken te zijn.
4.	De minister zal met het oog op de volgende beleidsdoorlichting van art. 2 (financiële markten) hiaten in de toekomst tijdig signaleren en ondervangen met extra aandacht voor de bijlage in de begroting met het evaluatie- en onderzoeksoverzicht.	Brief van 22 december 2016 in reactie op aanvullende vragen van de vaste Commissie Financiën over de plannen van aanpak van beleidsdoorlichtingen (Kamerstukken II 2016/17, 31935, nr. 37).	Zoals naar voren komt in de begroting 2018 en de ontwerpbegroting 2019 wordt het overzicht van uit te voeren evaluaties en andere onderzoeken onder beleidsartikel 2 (begrotingshoofdstuk IX) inmiddels met extra aandacht opgesteld (Kamerstukken II 2017/18, 34775 IX, nr. 2, p. 186 en Kamerstukken II 2018/19, 35000 IX, nr. 2, p. 198). Door op de ingeslagen weg verder te gaan kan ruim vóór de aanvang van de volgende beleidsdoorlichting op het terrein van de financiële markten het beschikbare basismateriaal (evaluaties) worden geïnventariseerd, zodat eventueel extra benodigde evaluaties op tijd kunnen worden uitgevoerd, conform de Handreiking beleidsdoorlichtingen.
5.	De minister zal aangeven of er grote verschillen kunnen zijn tussen bemiddelaars in verzekeringen met zetel in andere lidstaat die aan de minimumeisen van de richtlijn verzekeringsdistributie voldoen en Nederlandse bemiddelaars.	Plenair debat Wet implementatie richtlijn verzekeringsdistributie d.d. 31-01-2018 (Handelingen II, 2017/18, nr. 46, item 10).	Op bemiddelaars in verzekeringen zijn de regels omtrent betrouwbaarheid en vakbekwaamheid en organisatorische vereisten van de lidstaat van herkomst van toepassing. De toezichthouder van die lidstaat kan daarop het meest effectief toezicht houden. Als gevolg hiervan zijn de standaarden niet in alle lidstaten gelijk. Voor Nederland geldt dat in vergelijking met andere lidstaten voor de vakbekwaamheid relatief hoge standaarden worden gesteld. Met de richtlijn verzekeringsdistributie, waarvan de implementatiewet op 1 oktober 2018 in werking is getreden, zijn de minimumeisen aan de vakbekwaamheid van medewerkers van bemiddelaars in verzekeringen die door alle lidstaten moeten worden toegepast aangescherpt. Hierdoor vermindert de mogelijkheid tot een ongelijk speelveld. Onder de richtlijn verzekeringsbemiddeling uit 2002 was de eis dat medewerkers moeten beschikken over adequate kennis en vakbekwaamheid een open norm, waaraan lidstaten in ruime mate zelf invulling konden geven. De richtlijn verzekeringsdistributie stelt ook de eis dat medewerkers van minimaal 15 uur beroepsopleiding of bijscholing per jaar volgen. Relevante personen in de leiding van de onderneming die verantwoordelijk zijn voor de verzekeringsdistributie en iedereen die zich hiermee rechtstreeks bezighouden, moeten bewijs kunnen leveren over de kennis en vakbekwaamheid te beschikken die relevant is voor hun taakvervulling (bijvoorbeeld d.m.v. een diploma, zoals in Nederland). Ook bevat de bijlage bij de richtlijn verzekeringsdistributie een lijst met minimumvereisten m.b.t. de inhoud op het gebied van beroepskennis en vakbekwaamheid. Tot slot zijn er geen signalen dat bemiddelaars in verzekeringen met vestiging in een andere lidstaat op grote schaal in Nederland diensten verlenen.